

РЕШЕНИЕ

№ 1021

гр. София, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 12-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЯНА ЦВ. Д.А

при участието на секретаря ХЕЛИЯ СЛ. СИМЕОНОВА
като разглежда докладваното от ЯНА ЦВ. Д.А Административно наказателно дело № 20231110217352 по описа за 2023 година

Намери за установено следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от АПК във връзка с чл. 72 ал. 4 от ЗМВР.

Производството е по реда на глава десета, раздел I от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 72, ал. 4 от Закона за МВР (ЗМВР).

Образувано е по жалба от Й. И. Т. с ЕГН: ***** , чрез адв. С. Г. със съдебен адрес: гр. София, бул. “Ген.М.Д.Скобелев” № 36, ет. 1, ап. 1 срещу Заповед за задържане на лице № 3383зз-906 от 28.11.2023 г., издадена от служител на 08 РУ СДВР, с която Т. е задържан за срок до 24 часа на основание чл. 72 ал. 1 от ЗМВР.

В съдебно заседание упълномощеният представител на Й. Т. – адв. Г., поддържа подадената жалба. Иска отмяна на обжалваната заповед, като неправилна и незаконосъобразна.

Сочи, че в оспорената заповед липсват фактически основания.

Претендира разноски за адвокатско възнаграждение, като представя

списък с разноси за осъществената от него – безплатна правна помощ.

Ответникът по делото - административен орган младши инспектор в 08 РУ СДВР – Веселин Томалевски , редовно уведомен се явява лично.

В хода на съдебните прения, последният иска потвърждаване на заповедта, като посочва , че същата съдържа всички необходими реквизити.

Софийска районна прокуратура, редовно призована не се представлява.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 28.11.2023 г. в 02:00 ч. Й. Т. е бил задържан със Заповед за задържане на лице № 3383зз-906 от 28.11.2023 г., издадена от младши инспектор Веселин Томалевски при 08 РУ СДВР.

Като правно основание за задържането е посочен чл. 72, ал.1, т. 1 от ЗМВР, а от фактическа страна: "Неизпълнение на полицейско разпореждане".

Изложената фактическа обстановка, съдът прие за установена въз основа на приобщените писмени доказателства.

Възприетата за несъмнена фактическа обстановка налага следните правни изводи.

Жалбата на Й. И. Т. с ЕГН: *****, подадена чрез адв. Г., е процесуално допустима по смисъла на чл. 149, ал. 1 от АПК.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване и от името на лице с правен интерес, чиито права са засегнати неблагоприятно от издадения акт.

По същество, жалбата е основателна.

Заповедта, предмет на съдебния контрол е издадена от материално и териториално компетентен административен орган при спазване на предписаната от закона форма по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК, като съобразно разпоредбите на чл. 72, ал. 1 ЗМВР правомощие да задържат граждани имат полицейски органи, каквото качество издалият заповедта има по смисъла на чл. 57, ал. 1 ЗМВР.

При издаването на заповедта са спазени установените в закона процесуални изисквания, като на задържаното лице са разяснени правото му на жалба и на адвокатска защита.

Съдът намира, че оспорената заповед е постановена в нарушение на нормативно регламентирания изисквания за съдържанието на акта.

Нарушена е разпоредбата на чл. 74, ал. 2, т. 2, предл. 1 от ЗМВР, като не са посочени конкретни фактически основания, обосноваващи прилагането на принудителната административна мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Формалното посочване, че задържането е по повод неизпълнение на полицейско разпореждане не е достатъчно, за да се счита изпълнено изискването на чл. 74, ал. 2, т. 2, предл. 1 от ЗМВР за посочване на фактическите основания за задържането.

За обосноваване на правото на органа да упражни предоставеното му правомощие в рамките на неговата дискреционна власт и за осигуряване на възможност на адресата на акта да защити правата си, в заповедта за задържане трябва да са описани конкретни фактически обстоятелства, въз основа, на които може да се достигне до обосновано предположение, че лицето, спрямо което се постановява задържането, може да е извършило престъпление или съществуват данни, че е извършило престъпление.

В случая в заповедта, липсват каквито и да е твърдения в този смисъл.

Съдът след като взе предвид установеното от проурора, стигна до извод, че административният орган не е положил елементарни усилия (например да снесе сведения от сигнала, ако има такъв) да установи има ли изобщо данни за противоправна проява, а още по-малко за престъпление, за да пристъпи към задържане.

Съгласно Решение от 24.06.2014 г. по жалби № 50027/08 и № 50781/095 - Петков и Профиров срещу България на ЕСПЧ, не е достатъчно заповедта за задържане да съдържа само позоваване на приложимите разпоредби, без посочване на специфични обстоятелства или действия на задържаното лице, релевиращи съпричастност към престъпно деяние. Изхождайки от изискването „подозрението да се базира на разумни основания, като съществена част от защитата срещу произволен арест и задържане“, ЕСПЧ приема, че при липсата на конкретна фактическа обосновка на необходимостта от задържането, задържането се явява несъвместимо с принципа за защита на лицата от произвол.

В този смисъл е налице нарушение на чл. 5, § 1 от Конвенцията за

защита на правата на човека и основните свободи., тъй като заповедта за задържане не съдържа факти или информация, че съществува обосновано предположение за извършване на престъпление от страна на Веселин Т. (доколкото административният орган е посочил именно правното основание на чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР).

Наличието на сигнал, не е достатъчно да бъде предприето задържане на лицето.

От доказателствата по делото не се установява, че Т. е препятствал изпълнение на служебните задължения на контролния орган.

В оспорената заповед не се сочат обстоятелства, които да мотивират извод за завишена обществена опасност на дееца, опасност от укриване и пр., а и такива доказателства липсват по делото.

Задържането по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР съставлява ограничаване на правото на свобода и съгласно чл. 5, пар. 1, буква "с" от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи по изключение е приложимо с цел да осигури явяването на лицето пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление.

В конкретния случай приложената ПАМ не се оправдава от никоя от тези цели.

Самоличността на Т. е била установена, както са събрани доказателства за адрес, на който живее(проверката е извършена именно там).

По делото не се установява със задържането на жалбоподателя да е предотвратено или преустановено извършването на престъпление.

Не сочат данни за опасност и от укриване.

За съдът е неизвестно какви точно легитимни цели е преследвал административния орган за да пристъпи към задържане , тъй като доказателства за такива в делото липсват.

Въпреки, че липсата на фактически данни в заповедта е самостоятелно и достатъчно основание за отмяна на акта като незаконосъобразен, за пълнота съдът намира, че е необходимо да добави и следното:

Административният орган действа при условията на оперативна

самостоятелност, съответно е следвало да изложи в заповедта какви са конкретните причини, обосноваващи необходимостта от задържане.

В този смисъл е т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС, съгласно която липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт, какъвто представлява и заповедта за задържане на лице. Мотиви на административния акт може да се съдържат най-късно в съпроводителното писмо, с което преписката е изпратена в съд (агумент от Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС).

Видно от приложените по делото писмени доказателства, органът не се е възползвал от тази си възможност, напротив: преписката е изпратена в СРС с ръкописно разпореждане на неизвестен автор " Ш Михов За изпълнение.Незабавно на ръка! 14.12.23г."

От гореизложеното следва, че не се доказва по делото наличието на законовите основания за законосъобразно упражняване правото по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и заповедта следва да бъде отменена.

С оглед изхода от спора и съгласно чл. 143, ал. 1 АПК, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски, такива са поискани и са представени доказателства за извършването им.

Видно е от доказателствата по делото, че адв. Г. е предоставил на жалбоподателя безплатна правна помощ при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, респективно, следва да му бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 750 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 във връзка с чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице 3383зз-906 от 28.11.2023 г., издадена от служител на 08 РУ СДВР, с която Й. И. Т. с ЕГН: ***** е задържан за срок до 24 часа на основание чл. 72 ал. 1, т. 2 от ЗМВР.

ОСЪЖДА СДВР **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. С. Д. Г. с ЕГН: *****,

сумата в размер на 750 лева, представляваща разноси по делото за един адвокат.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София-град, в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____